

18) Už máme tašku do školy

„Ne,“ odpověděl Jirka.

„Ale u nás se naučíš spoustu krásných věcí a taky číst, psát, počítat. Aspoň trošku se přece jen těšíš, ne?“

„Ne,“ nedal se Jirka přesvědčit od vlídné paní učitelky, která děti vítala u zápisu do školy. Má to marné, myslela jsem si v duchu. Jirka ví velice přesně, co ho ve škole čeká, snad by se měla raději zeptat snaživé Zuzky nebo Hanky, která příkývne vždycky, když se to od ní čeká. Jinak až na drobné nedostatky děti odpovídaly správně, dobře vyslovovaly, jen Zuzčino „ř“ znělo ještě trochu násilně a Hančin „kravír“ a Krála“ místo klavír a Klára dokazoval, že ještě něco málo do školní zralosti chybí. Pak si děti směly vybrat z dárečků, které jim k této slavnostní příležitosti přichystali žáci školy, do které i naše trojčata budou na podzim patřit.

Jiří, Hanka i Zuzka odcházeli důležitě, se zářícíma očima, jen ve mně zůstalo zrnko pochybnosti, zda jsou už opravdu dostatečně zralí. Kdyby tak Hanka měla trochu ze Zuzčiny odpovědnosti a pílě a Zuzka trochu Hančiny přirozené šikovnosti a průbojnosti a kdyby se Jirka mohl podělit o svou velmi dobrou paměť a nebyl tak nepořádný... Ale co. Snad je náš život takhle zajímavější a snad se i děti potřebují svou osobností od sebe lišit. Doufáme, že ten první důležitý rok nějak spolu zvládneme.

Ostatně děti už znají několik písmenek a dovedou si velmi přesně spočítat, kdo dostal v kompotu o třešni víc nebo méně. A Hanka, ačkoli u zápisu ještě popletla trojku a čtyřku, aby nakonec s politováním konstatovala, že musí sníst o dvě víc, protože přebývají a nedají se rozdělit na čtyři.

I slovní zásoba se jim každý den rozšiřuje o nová a nová slova, která jim já nebo bráška Martin vysvětlujeme. Ale často si poradí i sami jako onehdy. Hráli si na lvy

a Hanka se rozhodla: „Já teď budu malý lefátko.“ Jirka otočil oči v sloup, nasadil výraz absolutní převahy nad svou sestrou a prohlásil: „Prosím tě neříká se přece lefátko. Říká se lvítko!“

V písničkách také někdy těžko rozlišují jednotlivá slova a zpívají nesmysly – třeba v Ovčácích čtverácích dodnes vyslovují „...byl to ves“, ačkoliv už jsem s nimi o ovsu nejednou mluvila. Utěšuji se tím, že ve zbývajícím půlroce ještě naberou naši malí trochu rozumu a všechno v první třídě zvládnou. Snad se jim nakonec bude ve škole i líbit.

Krásně barevné penály už si uložili do přípravných školních brašen, které našli v prosinci pod stromčekem, a občas trénují, jak se jim budou nosit na zádech. „To je, mámo, klika, že nám je nadělil Ježíšek a že jsi je nemusela kupovat, vid’?“ radovala se naše Zuzka. Zdá se mi, že už i teď naše děti chápou, že nemohou vždy dostat vše, po čem by toužily. Vysvětlila jsem jim, že si sice nemůžeme všechno koupit, ale máme něco, co se ani koupit nedá – pěkný domov s hezkými vzájemnými vztahy. Chvilku na mě koukali, pak se všichni přitulili a jen Martin tiše podotkl: „Akorát, že jsi nám vybrala moc přísného tátu.“